

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci žalobce: **M. S.**, narozen dne X, státní příslušnost U., bytem G., S., D. r., R. o., U., zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 13, Praha, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1535, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2017, čj. KRPS-142545-30/ČJ-2017-010023-ZZC,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8.228 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalobce napadl žalobou v záhlaví označené rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dnů.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce se při kontrole policejní hlídkou prokázal průkazem totožnosti občana Rumunska vystaveným na jméno G. F., který byl následně posouzen jako padělaný. Při provádění daktyloskopických úkonů žalobce uvedl, že jeho jméno je M. S. a má ukrajinské státní občanství, což doložil cestovním dokladem Ukrajiny. Z tohoto dokladu bylo zjištěno, že žalobce není držitelem víza ani povolení k pobytu na území České republiky. Současně byl u žalobce zjištěn další rumunský průkaz totožnosti na jméno M. S., jenž rovněž vykazoval známky padělání. Na základě mezinárodní spolupráce bylo u rumunských orgánů ověřeno, že M. S. není občanem Rumunska a průkaz totožnosti vystavený na toto jméno není rumunskými orgány evidován. Průkaz totožnosti vystavený na jméno G. F. rumunské orgány evidují, je však na něm zobrazena jiná fotografie než na dokladu předloženém žalobcem. V průběhu vlastní výpovědi žalobce uvedl, že bydlí na Ukrajině, kde v současnosti žije jeho žena a mladší dcera, starší dcera pobývá v České republice, kde studuje vysokou školu. Naposledy přicestoval do České republiky na polské vízum platné do 20. 10. 2014, poté zde pobýval bez povolení, do jiného státu nevycestoval. V srpnu nebo září 2014 si opatřil první rumunský doklad, který byl vystaven na jeho skutečné jméno. V létě 2016 mu jeden známý sdělil, že tento průkaz totožnosti je padělaný, a slíbil mu obstarat jiný na rumunské ambasádě. Jelikož byl žalobcův děd rumunské národnosti, myslel si žalobce, že obstarat rumunský doklad nebude problém. Na novém dokladu byla sice jeho fotografie, ovšem doklad byl na cizí jméno, hned věděl, že jde o padělek. Žalovaný uvedl, že jelikož žalobce pobýval na území České republiky bez potřebného povolení a při kontrole předložil průkaz totožnosti, o němž věděl, že je padělaný, existuje nebezpečí, že žalobce zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť nepravé doklady si opatřil se zjevným úmyslem oklamat úřady České republiky a nemít problémy s policií. Tím žalobce demonstruje, že nemá respekt k českému právnímu řádu, neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti uložené správním orgánem, takže musí být přistoupeno k realizaci správního vyhoštění, které bylo cizinci uloženo. Z prokázaného jednání je zřejmé, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující. Do doby zajištění nebyla složena žádná finanční záruka a žalobce ani hodnověrně neprokázal, že by disponoval takovou hotovostí, která by mu umožnila složit finanční jistotu. Žalobce má sice na území České republiky adresu, na které pobývá, ale není jisté, že bude na stejné adrese stále k zastižení. Žalovaný shrnul, že osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Důvěryhodnost cizince je oslabena, a proto jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území České republiky bude skrývat, z území nevycestuje a tím zmaří výkon úředního rozhodnutí. Žalobce ostatně sám uvedl, že nechce vycestovat z ekonomických důvodů.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného pouze z důvodu, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s tím, zda by nepostačovalo uložit žalobci zvláštní opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nesprávně vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící z využití padělaných rumunských dokladů, nezkoumal však dostatečně individuální situaci žalobce. Nevzal tedy do úvahy, že se žalobce neprotivil žádnému individuálnímu správnímu rozhodnutí, nezavdal v minulosti důvod domnívat se, že rozhodnutí žalovaného nehodlá respektovat, a současný nelegální pobyt na území České republiky je prvním takovým pobytem. Ve vztahu ke zvažování možnosti využít zvláštní opatření nelze připustit jakkoliv paušalizované rozhodování, čemuž se nebezpečně blíží praxe žalovaného, jenž v případě cizinců, kteří využili padělaný pas, vždy přistupuje k zajištění bez bližšího zkoumání individuálních okolností případu. V rozsudku sp. zn. 5 Azs 20/2016 Nejvyšší správní soud odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž je užití zvláštních opatření vyloučeno, pokud cizinec v minulosti nerespektoval rozhodnutí o vyhoštění. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není možné užít zvláštních opatření z důvodu jejich nerealizovatelnosti, bylo jeho povinností vypořádat se s těmito opatřeními uceleným a přezkoumatelným způsobem. Žalovaný se však věnoval pouze dvěma opatřením, a to po věcné stránce nesprávně, třetí eventualitou (uložení povinnosti hlásit se osobně policii) vůbec nezvažoval. Napadené rozhodnutí tak je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel, že by neposuzoval možnost uložit mírnější opatření a principiálně odmítal jejich využitelnost. Je pravda, že se žalobce neprotivil žádnému individuálnímu správnímu rozhodnutí, což ani nemohl, neboť mu dosud nebylo žádné vydáno. Žalobce si nicméně vědomě pořídil doklad totožnosti občana členského státu Evropské unie, aby mohl požívat výsad tohoto občana, skutečnosti, že jde o doklad padělaný, si byl vědom. Předložení tohoto dokladu policistovi ve služebním stejnokroji vypovídá o tom, že žalobce se chová tak, aby předešel jakémukoliv dodržování zákonných norem. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Doplnil, že žalobce byl dne 19. 5. 2017 propuštěn ze zajištění, neboť sám požádal o dobrovolný návrat, a tohoto dne byl aviatickou cestou vyhoštěn.

Posouzení žaloby

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud se nicméně zabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro zastavení řízení dle § 172 odst. 6 věty první zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 222/2017 Sb., neboť žalobce byl po podání žaloby propuštěn dne 19. 5. 2017 ze zajištění a vycestoval z území České republiky. Zákon č. 222/2017 Sb. vstoupil v účinnost dne 15. 8. 2017, tedy až po podání žaloby a propuštění žalobce ze zajištění. Soud vyšel z právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudcích ze dne 24. 8. 2017, čj. 1 Azs 275/2017 – 27 a čj. 2 Azs 229/2017 –

41, podle něhož nelze z nejednoznačného přechodného ustanovení zákona č. 222/2017 Sb. dovodit, že by novela dopadala i na soudní řízení zahájená přede dnem její účinnosti. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že žalobce mohl v době podání žaloby legitimně očekávat, že jeho žaloba bude věcně projednána bez ohledu na to, zda bude ze zajištění propuštěn. V nyní posuzovaném případě jde nejen o to, že řízení o žalobě bylo zahájeno před vstupem zákona č. 222/2017 Sb. v účinnost, ale skutečnost, s kterou tento zákon spojuje zastavení soudního řízení, nastala rovněž ještě před nabytím účinnosti zmíněného zákona. Soud tedy dospěl k závěru, že v daném případě nelze postupovat dle § 172 odst. 6 věty první zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. Žalobu tedy věcně projednal, přičemž rozhodnutí vydal bez jednání, neboť ani jeden z účastníků nepožadoval, aby bylo jednání nařízeno, naopak žalobce výslovně souhlasil s rozhodnutím bez jednání.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 1. 5. 2017 se dostavil na Městskou policii Hořovice oznamovatel ukrajinské národnosti. Přivolané hlídce Policie České republiky, obvodního oddělení policie Hořovice sdělil, že má již dlouho problémy se svým spolubydlícím, často se hádají, psychicky to již nezvládá, proto ho přišel udat, že mu před několika měsíci skončilo povolení k pobytu a zaplatil si nový rumunský doklad na své jméno. Hlídka policie následovala oznamovatele na místo bydliště až do pokoje, který oznamovatel sdílel s žalobcem. Tam policie vyzvala spolubydlícího oznamovatele, tedy žalobce, aby prokázal svoji totožnost. Ten na výzvu předložil doklad Rumunské republiky na jméno G. F. Doklad byl nafocen a zaslán cizinecké policii k prověření, ta po prvotním posouzení dokladu ihned vyjela na místo do Hořovic. Žalobce následoval policejní hlídku na služebnu, kde vyčkal příjezdu cizinecké policie. Po jejím příjezdu bylo zjištěno, že doklad nese známky padělání. Žalobce uvedl, že mu skončilo ukrajinské povolení a poté si koupil rumunské. Cizinecká policie mu sdělila, že je podezřelý ze spáchání trestného činu, a zajistila ho. Žalobce i nadále na otázky policie uváděl, že se jmenuje F. Cizinecká policie a hlídka obvodního oddělení policie Hořovice jely s žalobcem zpět do jeho obydli, aby si žalobce sbalil všechny nutné a osobní věci (viz úřední záznam ze dne 1. 5. 2017, čj. KRPS-142545-2/ČJ-2017-010023). Cizinecká policie poté žalobce eskortovala na pracoviště OPKPE v Praze 8 k provedení úkonů na stanici LSS 3000. Při provádění těchto úkonů žalobce uvedl, že jeho pravé jméno je M. S. a jeho ukrajinský doklad se nachází v místě jeho pobytu v obci Hořovice. Tento doklad následně hlídce předložil. Prohlídkou věci žalobce pak byl nalezen další rumunský doklad vystavený na jméno žalobce (viz úřední záznam ze dne 1. 5. 2017, čj. KRPS-142545-1/ČJ-2017-010023).

Při výslechu žalobce uvedl, že manželka s mladší dcerou žijí na Ukrajině v obci S., starší dcera bydlí v České republice, studuje v Olomouci 1. ročník vysoké školy, bydlí na koleji. Žalobce bydlí v České republice 9 let, od roku 2008, kdy přicestoval za účelem práce. Do roku 2012 měl vyřízené živnostenské oprávnění, pak byl asi rok doma na Ukrajině a na podzim 2013 se vrátil do České republiky na polské vízum platné do 20. 10. 2014. V tuto dobu se nacházel na území České republiky, věděl, že již nemá platné vízum, ale zůstal zde, neboť jeho dcera začala v Olomouci studovat a žalobce ji finančně podporoval. V té době také začala na Ukrajině válka a žalobce se obával, že by ho mohli

odvést do války. Po skončení platnosti víza pobýval v České republice, hledal si práci, bydlel vždy v blízkosti práce. Asi 2 roky pracoval pro společnost B. a K., která staví mosty a zajišťovala mu i ubytování poblíž staveb. Naposledy pracoval ve společnosti M. K obstarání padělaných dokladů uvedl, že ještě před uplynutím platnosti polského víza (asi v srpnu nebo září 2014) dal známému svoji fotografii, osobní údaje a zálohu 500 USD. Po dvou týdnech mu známý donesl doklad a žalobce mu zaplatil dalších 500 USD. V létě 2016 potkal jiného známého, jemuž padělaný doklad ukázal. Známý si ho prohlédl a řekl, že je padělaný, a doporučil žalobci člověka, jenž zajistí jiný dokument. Přes internet mu spolu se známým poslali fotografii a za 10 dnů mu cizí člověk donesl rumunský občanský průkaz s fotografií žalobce, za který zaplatil 9.000 Kč. Žalobce se domníval, že dostane doklad pravý, neboť jeho dědeček byl rumunské národnosti a známý mu říkal, že to jde zařídit na rumunském velvyslanectví. Ihned si však všiml, že na průkazu je sice jeho fotografie, ovšem zcela jiné osobní údaje, tedy že jde o padělek. U prvního dokladu, který měl od konce roku 2014 a který je vystaven na jeho jméno, si žalobce myslel, že je pravý, neboť mu známý řekl, že ho vyřizoval na rumunském velvyslanectví. Druhý doklad, který měl od konce roku 2016, považoval žalobce od počátku za padělek a věděl, že není dobré mít padělaný doklad u sebe. V České republice chtěl být ještě asi dva roky a myslel si, že to nějak projde, nebude kontrolovaný. Od prosince 2016 se žalobce zdržuje v Hořovicích v ulici V. V případě udělení správního vyhoštění bude mít žalobce finanční problémy s uživením své rodiny a také s podporou dcery při jejím studiu. Na otázku, zda má finanční prostředky potřebné k dalšímu pobytu a vycestování z území České republiky, žalobce sdělil, že nějaké finanční prostředky má (viz protokol ze dne 2. 5. 2017, čj. KRPS-142545-21/ČJ-2017-010023-SV). Žalobce měl u sebe při nástupu do zařízení pro zajištění cizinců hotovost ve výši 3.913 Kč (viz seznam dočasně odebraných dokladů, věcí a finančních prostředků ze dne 4. 5. 2017).

Dne 4. 5. 2017 vydal žalovaný rozhodnutí napadené žalobou, které téhož dne předal za přítomnosti tlumočníka žalobci.

Součástí správního spisu je i trestní příkaz Okresního soudu v Berouně ze dne 4. 5. 2017, sp. zn. 2 T 52/2017, jímž byl žalobce uznán vinným trestným činem padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 1. 5. 2017 ve 20:30 hod. se na výzvu Policie ČR, obvodního oddělení Hořovice prokázal padělaným rumunským identifikačním dokladem na jméno G. F., přičemž u žalobce byl zjištěn další padělaný doklad na jeho jméno. Žalobci byl uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 2 let, a trest vyhoštění ve výměře 2 let. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 4. 5. 2017.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec

mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*

Z výše uvedeného plyne, že jednou z podmínek pro vydání rozhodnutí o zajištění cizince je, že k dosažení účelu zajištění, jímž je vytvořit podmínky pro realizaci vyhoštění cizince z území České republiky, nelze využít zvláštní opatření upravená v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce v žalobě napadl toliko posouzení otázky, zda v dané věci skutečně byla tato podmínka splněna a zda se s ní žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal.

Nejvyšší správní soud se totožnou otázkou, kterou přdestřel žalobce v žalobě, za obdobných skutkových okolností zabýval např. v rozsudcích ze dne 25. 5. 2017, čj. 7 Azs 138/2017 – 17, ze dne 27. 7. 2017, čj. 4 Azs 133/2017 – 19, nebo ze dne 11. 10. 2017, čj. 1 Azs 193/2017 – 18. V nich především zdůraznil, a to v návaznosti na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016 – 38, že před zajištěním cizince za účelem jeho vyhoštění je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Tuto úvahu musí správní orgán promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Zajištění cizince nesmí být automatismem, jedná se naopak o prostředek subsidiární, jenž je nejzávažnějším zásahem do práv cizince. Správní orgán je proto povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění nemohou nosné důvody rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Vždy je třeba vážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, dosavadní chování cizince a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými členskými státy Evropské unie. Při posuzování těchto okolností musí být správní orgán veden zásadou individualizace, čemuž musí odpovídat i odůvodnění rozhodnutí.

Žalovaný svoji úvahu o nemožnosti využít namísto zajištění zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců založil na tom, že žalobci nelze vzhledem k jeho dosavadnímu počínání důvěřovat, že v případě uložení správního vyhoštění dobrovolně vycestuje z území České republiky. Judikatura aprobejuje klíčovou roli tohoto aspektu při úvaze o dostatečnosti zvláštních opatření z hlediska dosažení sledovaného účelu (viz rozsudek čj. 1 Azs 193/2017 – 18, bod 19, dále rozsudek čj. 4 Azs 133/2017 – 19, bod 12).

Konkrétní skutkové důvody, z nichž plyne značná míra nedůvěry vůči žalobci v tom směru, že nyní najednou by se měl začít chovat v souladu se zákonem a respektovat zvláštní opatření za účelem vycestování, plynou z odůvodnění rozhodnutí žalovaného a mají též oporu v obsahu správního spisu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřetelně uvedeno, že žalobce se při kontrole Policií České republiky nejen prokázal padělaným dokladem, ale skrýval i svoji pravou totožnost uvedením jiného jména a příjmení. Ze správního spisu (tam založených úředních záznamů, jejichž relevantní části jsou citovány shora) pak plyne, že žalobce i po zjištění Policie ČR, že předložený doklad je pravděpodobně padělaný, opakoval, že se jmenuje F. Svoji skutečnou identitu vyjevil až na pracovišti Policie ČR, kde byly za účelem jeho identifikace prováděny daktyloskopické úkony. Nejde tedy „pouze“ o případ, kdy by žalobce svoji skutečnou totožnost prokazoval padělaným dokladem (žalobce měl přitom v okamžiku, kdy byl vyzván k prokázání totožnosti, u sebe k dispozici svůj pravý ukrajinský cestovní doklad), nýbrž tímto padělaným dokladem mínil prokázat falešnou identitu. Pod touto falešnou identitou vystupoval nejen při samotné výzvě k prokázání totožnosti, nýbrž i poté v průběhu ověřování pravosti dokladu. Teprve při daktyloskopických úkonech na odborném pracovišti policie v Praze uvedl svoji pravou totožnost.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného dále plyne, že žalobce pobýval na území České republiky od 20. 10. 2014 nelegálně, přičemž pro legalizaci svého pobytu nic neučinil, spoléhal se, že nebude kontrolován (v rozsudku čj. 4 Azs 133/2017 – 19 považoval NSS za dostatečný důvod pro odmítnutí aplikace zvláštních opatření, že žalobce předložil padělaný doklad totožnosti, byť jinak byl oprávněn pobývat na území České republiky; v nyní posuzovaném případě jsou tedy důvody pro zajištění cizince ještě silnější). Za tím účelem si opatřil dva padělané občanské průkazy Rumunské republiky. Jak rovněž vyplynulo z výpovědi žalobce, která je reprodukována i v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, žalobce po celou dobu nelegálního pobytu na území České republiky pracoval, a to opět v rozporu se zákonem, neboť předpokladem legálního výkonu práce je legální pobyt na území a vydání povolení k zaměstnání. Významným motivem, proč žalobce nevycestoval z území České republiky poté, co pozbylo platnosti jeho vízum, je potřeba finančně zabezpečit rodinu žijící na Ukrajině a finančně podporovat starší dceru studující v České republice. K tomu soud doplňuje, že vzhledem k tomu, že dcera studuje teprve 1. ročník vysoké školy, byl zde reálný předpoklad, že žalobce bude na území České republiky i po svém zadržení nadále pracovat za účelem opatření prostředků pro pobyt jeho dcery v České republice, tedy bude se snažit dokončit záměr, který při výpovědi deklaroval a na jehož uskutečnění vynaložil nemalé finanční náklady (1.000 USD na

pořízení prvního padělaného dokladu, 9.000 Kč na pořízení druhého padělaného dokladu; srov. rozsudek NSS čj. 4 Azs 133/2017 – 19, bod 13).

Soud tedy shrnuje, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny stěžejní skutkové okolnosti, z nichž žalovaný dovodil, že žalobce je osobou, která neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem uložené. Byť by zajisté žalovaný mohl v argumentační části odůvodnění rozhodnutí tyto skutkové okolnosti přehledně shrnout a zdůraznit jejich význam, má soud za postačující, a to i vzhledem k tomu, že rozhodnutí o zajištění se vydává v časové tísní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, čj. 1 As 72/2011 – 75, bod 14), že lze tyto skutkové okolnosti seznat z odůvodnění jako celku, v němž jsou zjištění učiněná žalovaným podrobně popsána. Soud je toho názoru, že důvody, pro které nelze mít v žalobce důvěru, že se podrobí zvláštním opatřením a bude je respektovat, jsou v této konkrétní věci mimořádně silné. Žalobce nejenže prokazoval Policii České republiky svoji totožnost padělaným dokladem, nýbrž záměrně uváděl falešnou totožnost, po dobu 2,5 let pobýval na území České republiky bez pobytového oprávnění a vykonával závislou činnost bez povolení k zaměstnání, přičemž opatřeními padělaných dokladů členského státu Evropské unie se mýlil vyhnout vyhoštění. Je sice pravdou, že žalobce doposud neporušil žádné individuální rozhodnutí, to ovšem není pro posouzení věci významné, neboť žalobce porušil řadu povinností plynoucích přímo ze zákona, přičemž si byl sám vědom, že svým počínáním porušuje právní řád České republiky (dokonce svým jednáním spáchal trestný čin, jak je doloženo trestním příkazem Okresního soudu v Berouně), což sám stvrdil ve své výpovědi (shodně viz rozsudek čj. 1 Azs 193/2017 – 18, bod 24). Důvody, pro které nevystěsoval z území České republiky po uplynutí platnosti víza, tj. potřeba finančně zabezpečit rodinu na Ukrajině a starší dceru studující v České republice, nadále trvají. Svým dosavadním jednáním tedy žalobce neposkytl dostatečnou záruku umožňující uplatnění zvláštního opatření za účelem vycestování.

V kontextu výše uvedeného je třeba vnímat i posouzení podmínek pro uložení jednotlivých zvláštních opatření za účelem vycestování, a to jak ze strany žalovaného, tak soudu.

Aplikace zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců je silně spojena s důvěryhodností žalobce, tedy zda vzhledem ke svému dosavadnímu chování skýtá záruku, že se bude zdržovat na hlášené adrese nebo že se bude hlásit policii ve stanovené době. Jak zdůraznil žalovaný, z dosavadního jednání žalobce nelze dovodit, že by zvláštní opatření byla účinná. Osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Dosavadní jednání žalobce vzbudilo dle žalovaného důvodnou obavu, že se na území České republiky bude skrývat, z území nevycestuje a tím zmaří výkon úředního rozhodnutí; žalobce sám uvedl, že z ekonomického hlediska vycestovat nechce. Tuto úvahu lze dle soudu považovat za zcela dostatečnou, neboť pokud dosavadní chování žalobce odůvodňuje závěr, že žalobce opakovaně porušil své povinnosti spojené s pobytem a výkonem závislé práce na území České republiky a přijal opatření, aby bez potíží prošel

při případné pobytové kontrole, není zřejmé, proč by měl žalovaný (a soud) žalobci věřit, že nyní bude pro policejní orgány kdykoliv dosažitelný a nepřijme žádné další opatření, díky němuž by se před policií ukryl.

Žalovaný dále uvedl, že žalobce má sice na území České republiky adresu, na které pobývá, ale není jisté, že bude na stejné adrese stále k zastižení. Tuto úvahu žalovaného soud přijmout nemůže, neboť nikdy nelze s jistotou určit, že osoba bude stále k zastižení na adrese, kde má v současnosti bydliště. Lze nicméně poukázat na to, že skutečnost, zda bude mít žalobce toto bydliště i nadále k dispozici, je v dané věci sporná. Pobytová kontrola žalobce byla provedena právě na popud jeho spolubydlícího z důvodu, že v jejich spolubydlení panovaly silné konflikty. Žalobce nadto bydlel v Hořovicích proto, že byl zaměstnán u společnosti M., která má sídlo v sousedním Ž. Prostředky na úhradu tohoto bydlení si opatroval prací u uvedené společnosti, přičemž se jednalo o práci nelegální, v níž nemůže pokračovat. U sebe měl žalobce pouze 3.913 Kč, což nepostačuje k pokrytí nákladů na vycestování a úhradu nákladů dalšího bydlení v Hořovicích. Žalobce ve své výpovědi nezmínil, že by měl na území České republiky nějakou blízkou osobu či známého, u něhož by mohl bydlet (s bratrancem se nestýká, dcera bydlí na koleji). V dané věci je tak zpochybněno nejen to, zda se žalobce bude moci nadále zdržovat v Hořovicích na adrese V., ale i to, zda bude v možnostech žalobce obstarat si jiné bydlení (a to při absenci vztahových vazeb a finančních prostředků). Především však žalobcova nedůvěryhodnost zcela vylučuje, že by k dosažení účelu zajištění postačovalo přijmout zvláštní opatření namísto zajištění. Ze skutečnosti, že se žalovaný nezmínil o žádném specifickém důvodu, který by vylučoval použití zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (povinnost hlásit se osobně policii), nelze dovodit, že užití tohoto opatření nezvažoval. Jeho vyloučení je dostatečně odůvodněno závěrem o nedůvěryhodnosti žalobce vzhledem k jeho předchozímu počínání v rozporu se zákonem.

Ve vztahu k finanční záruce dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že do doby zajištění nebyla žádná finanční záruka složena ani žalobce hodnověrně neprokázal, že by disponoval takovou hotovostí, která by mu umožnila nějakou finanční jistotu složit. Takové odůvodnění je plně přezkoumatelné, dostatečné a v souladu s obsahem správního spisu. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce byl poté, co cizinecká policie na služebně obvodního oddělení policie Hořovice potvrdila vážné pochybnosti o pravosti předloženého dokladu totožnosti, dovezen zpět do bydliště, aby si sbalil všechny nezbytné věci. Při jejich následném odebrání při zajištění do zařízení pro zajištění cizinců měl u sebe pouze 3.913 Kč. Při svém výsledku na otázku směřující ke zjištění přesných finančních poměrů žalobce uvedl pouze tolik, že má nějaké finanční prostředky, blíže svoji odpověď nerozvedl. Z ničeho tedy neplyne, že by žalobce disponoval částkou vyšší než 3.913 Kč. Z této částky by přitom musel žalobce složit finanční záruku ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (v řádu několika tisíc korun českých, zpravidla ve výši nákladů na letenku; poté, co žalobce dobrovolně souhlasil se svým návratem do země původu, byla zvolena právě aviatická cesta leteckou linkou Praha – Kyjev), nákladů na další pobyt žalobce na území České republiky

do právní moci rozhodnutí o vyhoštění a nákladů na vycestování z území České republiky. Finanční záruka se vrací až poté, co cizinec vycestoval z území České republiky (§ 123c zákona o pobytu cizinců), takže náklady na další pobyt žalobce na území České republiky a na vycestování nelze hradit ze složené finanční záruky. Je tedy zřejmé, že jelikož žalobce měl v hotovosti pouze 3.913 Kč, nedisponoval prostředky, které by mohl použít na úhradu finanční záruky. Ostatně žádný návrh na přijetí finanční záruky ani neučinil. Ani v žalobě žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by plynulo, že bylo v jeho možnostech složit finanční záruku v dostatečné výši.

Soud tedy shrnuje, že rozhodnutí žalovaného důsledně sleduje zásadu individualizace při posuzování, zda nelze zajištění nahradit některým ze zvláštních opatření, neboť vychází z konkrétních skutkových okolností vztahujících se k případu žalobce. Nejedná se o případ paušalizovaného rozhodnutí. Ze skutečnosti, že žalovaný postupuje v obdobných případech shodně, nelze dovodit, že by nepřihlížel k individuálním okolnostem každého případu. Je pochopitelné a v souladu se zásadou rovnosti (§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), že žalovaný dospívá v případech, které jsou v podstatných ohledech shodné, ke stejnému rozhodnutí (shodně rozsudek čj. 1 Azs 193/2017 – 18, bod 20). Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k nedostatečnosti zvláštních opatření přezkoumatelné. Závěr žalovaného, že existují důvodné pochybnosti, zda by bylo přijetí zvláštních opatření namísto zajištění dostačující pro dosažení účelu zajištění, je správný, a jeho rozhodnutí tedy zákonné.

Soud doplňuje, že si je vědom rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 7. 2017, čj. 2 Azs 253/2017 – 37, nebo rozsudek ze dne 27. 7. 2017, čj. 1 Azs 94/2017 -26), v nichž uvedený soud posuzoval rovněž případy zajištění cizinců, kteří se prokázali padělanými doklady, a v nichž formuloval přísnější požadavky na rozsah a kvalitu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu ve vztahu k otázce, zda nelze zajištění dostatečně efektivně nahradit zvláštními opatřeními. Jednalo se nicméně o případy, které byly do značné míry atypické. Ve věci projednávané soudem pod sp. zn. 1 Azs 94/2017 vznesla třetí osoba zcela konkrétní návrh na složení finanční záruky, s nímž se správní orgán dostatečně nevypořádal. Ve věci projednávané pod sp. zn. 2 Azs 253/2017 se žalobce sice prokázal padělaným dokladem, ovšem disponoval platným titulem opravňujícím ho pobývat na území České republiky, ihned po zadržení policií sdělil svoji totožnost a adresu bydliště, kde předložil platný cestovní doklad, včetně víza (nebylo tak zřejmé, z jakého důvodu si padělaný doklad opatřil), uváděl, že do České republiky přijel pouze na návštěvu manželky na velikonoční svátky, po nichž se chtěl vrátit do Polska, kde je zaměstnán, měl našetřené peníze k pobytu na území České republiky i k vycestování a byl ochoten Českou republiku dobrovolně opustit. Tyto zvláštní skutkové okolnosti, které nepochybně vyžadovaly specifický přístup při posuzování nezbytnosti zajištění cizince, v nyní posuzované věci ovšem nenastaly.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že všechny žalobcem uplatněné žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Usnesením ze dne 20. 11. 2017, čj. 44 A 19/2017 – 57, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 9 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Ustanovený zástupce provedl v řízení dva účelné úkony právní služby, a to převzetí zastoupení a sepsí doplnění žaloby ze dne 29. 11. 2017 [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrady odvést, tj. o částku 1.428 Kč (21 % z 6.800 Kč). Ustanovenému zástupci žalobce tak náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce 8.228 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. prosince 2017

Mgr. Tomáš Kocourek, v. r.
soudce

Za správnost:
P. Š.